

Περί νέας «επιλεκτικής ευαισθησίας» κατά της Εκκλησίας.

του π. Αντωνίου Χρήστου.

Χριστός Ανέστη αγαπητοί μας Αναγνώστες! Καθώς περάσαμε την Διακαινήσιμο Εβδομάδα και εορτάσαμε την σωτήριο Ομολογία του Απόστολου Θωμά, πορευόμαστε προς την Κυριακή των Μυροφόρων. Η Εκκλησία μας με αυτό τον τρόπο προβάλλει αλλά και προτείνει ως μίμηση τις ταπεινές αυτές γυναίκες οι οποίες «υπούργησαν» τον Κύριο και το γεγονός της Αναστάσεως.

Οι κυριότερες Μυροφόρες κατά την παράδοση της Εκκλησίας ήταν : Μαρία η Μαγδαληνή, Σαλώμη, Ιωάννα η γυναίκα του Χουζά, η Μαρία και η Μάρθα οι αδελφές του Λαζάρου, η Μαρία ή γυναίκα του Κλωπά, η Σωσάνα, ενώ σύμφωνα με θεολογικές μελέτες κατατάσσουν και την ίδια την Θεοτόκο στη χωρία των Μυροφόρων. Αν και γυναίκες σε ένα καθαρά για την εποχή ανδροκρατούμενο περιβάλλον που τις ήθελε στο περιθώριο, εκείνες έδειξαν ζήλο στη διακονία Του Κυρίου τόσο στη δημόσια δράση του αλλά και κατά το πάθος και τη σταύρωση και φυσικά μετά στην Ανάσταση. Επίσης έδειξαν ανδρεία καθότι βρίσκονταν παρούσες στις κρίσιμες στιγμές σε αντίθεση με την χωρία των 12 μαθητών οι οποίοι είχαν διασκορπιστεί και ο Ιούδας τον πρόδωσε ενώ ο Πέτρος τον αρνήθηκε και γι αυτό δεν είναι τυχαίο άλλωστε, ότι αξιώθηκαν να είναι οι πρώτες που τους αποκαλύφθηκε η Ανάσταση του Σωτήρος.

Με βάση όλα τα παραπάνω στην εισαγωγή αυτού του άρθρου μας, καταλαβαίνουμε ότι στα πρόσωπα των Μυροφόρων η Εκκλησία βρίσκει όχι μόνο μαρτυρίες για να θεμελιώσει την πίστη της πάνω στο γεγονός της Αναστάσεως, αλλά και ενδείξεις που το αποδεικνύουν αφού δεν εξηγείται λογικά αλλιώς αυτή η μεταστροφή και το θάρρος να βγουν και να κηρύξουν αυτό το γεγονός με κίνδυνο την ίδια τους την ζωή κόντρα στο καθεστώς των Ιουδαίων που έκαναν τα πάντα να αποσιωπήσουν το γεγονός, αν δεν είχαν δει με τα μάτια τους το κενό μνημείο αλλά και τον ίδιο τον Κύριο στις εμφανίσεις του πριν την Ανάληψή του.

Ενώ στην Εκκλησία μας συμβαίνουν και προβάλλουν αυτά, ερχόμαστε στην σημερινή εποχή και τις πρωτόγνωρες συνθήκες που ο κόσμος, η χώρα αλλά και η Εκκλησία ζει, λόγω των περιοριστικών μέτρων για την εξάπλωση της νόσου του Κορονοϊού. Τελικά με βάση τα προηγούμενα μήπως δεν είναι και τόσο πρωτόγνωρα; Αφού οι μαθητές και οι μυροφόρες βρίσκονταν με βάση τη Καινή Διαθήκη κρυμμένοι «δια των φόβων των Ιουδαίων» και «κεκλεισμένων των θυρών» εισήλθε ο Αναστάς Κύριος, το ίδιο και τώρα λειτουργούμε κεκλεισμένων των θυρών (να θυμίσουμε ότι 3 εβδομάδες σχεδόν πριν απαγορευόταν η θεία λειτουργία αλλά και οι ακολουθίες εκτός αν υπήρχε αναμετάδοση) για τον φόβο της πανδημίας αλλά και των αρχών που με τα ΦΕΚ τους, ορίζουν και ποινικοποίησαν στη πράξη τη λατρεία και ιδιαίτερα τη Θεία Μετάληψη, με όλα τα παρατράγουδα τα οποία είδαμε όλες αυτές τις μέρες και δικαστικά και ποινικά ακόμη είναι σε εξέλιξη οι διαδικασίες.

Σε παλιότερα άρθρο μας είχαμε ασχοληθεί ιδιαίτερα με την λεγόμενη «επιλεκτική ευαισθησία» διαφόρων κατά της Εκκλησίας. Μια μεγάλη μειοψηφία, που ελέγχει όμως τα επικοινωνιακά πράγματα και δρα συντονισμένα, ξέρει να προβάλει τις θέσεις τους εναντίον της Εκκλησίας σε οτιδήποτε και είναι λαλίστατοι για τα δικαιώματα της λεγόμενης Λ.Ο.Α.Κ.Ι κοινότητας ή Μ.Κ.Ο. υπέρ των μεταναστών, ή των οικολόγων ή των φιλόζωνων και νίγαν, από την άλλη όταν η έχουμε βεβήλωση Ιερών Χριστιανικών Ναών, ή καταπάτηση θρησκευτικών ελευθεριών, εκεί όλοι παραπάνω λαλίστατοι σιωπούν και δεν βγάζουν έστω ούτε μία καταδικαστική αναφορά υπέρ της Εκκλησίας. Για τις καταδικαστικές αναφορές τους όμως εναντίον της για το παραμικρό,

εκεί ξέρουν και παρά ξέρουν! Όλο αυτό το παραπάνω το ονομάσαμε και πιστεύουμε εύστοχα «επιλεκτική ευαισθησία».

Μέχρι εδώ τα πράγματα ήταν μεν δυσάρεστα αλλά ανεχτά ακόμη και όχι μη αναστρέψιμα. Αυτό όμως που διαπιστώνουμε με θλίψη είναι ότι αυτό το κλίμα αρχίζει και εξαπλώνει και στα περισσότερα στρώματα της ελληνικής κοινωνίας (αυτό που ονομάζουμε μέσος πολίτης που διαμορφώνει την κοινή γνώμη) η οποία με ανακούφιση δεν ακούει εδώ και καιρό της καμπάνες των Εκκλησιών και χαίρεται για τα άδεια καθίσματα τους από τους πιστούς! Αυτή η επιλεγμένη ευαισθησία συναντάται λοιπόν συστηματικά στον πολίτη – βολεμένο αστό, που έχει στριμωχτεί τόσο καιρό στα σούπερ μάρκετ για να αποθηκεύσει όσα χαρτιά υγείας και αντισηπτικά πρόλαβε. Σε αυτόν που στριμώχτηκε πίσω από τα γκισέ των τραπεζών και στο πάγκο των λαϊκών και ταυτόχρονα είναι αυτός που σηκώνει το τηλέφωνο να ειδοποιήσει την αστυνομία γιατί αντιλήφθηκε ανοιχτή είσοδο Ναού ή είδε στη τηλεόραση κάποιιο να τολμούν να κοινωνούν και να παίρνουν αντίδωρο από χέρι Ιερέως. Πολλοί από αυτούς φροντίζουν να χρησιμοποιούν και το κινητό τους για να έχουν αποδείξεις σε βίντεο και σε φωτογραφίες, χωρίς να τους απασχολεί ότι νομικά αντιβαίνει στις βασικές ελευθερίες του ανθρώπου και δεν θα ήθελαν να τους το κάνουν και των ίδιων για οποιοδήποτε λόγο. Είναι επίσης οι ίδιοι άνθρωποι που έχουν πάρει σβάρνα όλες τις περιοχές με τα ποδήλατα, τα πόδια ή με την συνοδεία κατοικίδιων σκύλων και μάλιστα όχι με αποστάσεις και σε μικρό αριθμό παρέας πάντα, αλλά ταυτόχρονα θα επιτεθεί σε όποιον τόλμησε να ασπαστεί εικόνα ή να έχει την πρόθεση να μοιράσει το Άγιο Φως το βράδυ της Ανάστασης.

Αλλά να ήταν και μόνο εκεί; Καλά θα ήταν αλλά όπως λέει και μια λαϊκή παροιμία: «το ψάρι βρωμάει από το κεφάλι....» Έτσι και εδώ είδαμε αυτούς που έχουν τις ευθύνες για την διαχείριση της κρίσεως και των αποφάσεων, να βάζουν λουκέτο στις Εκκλησίες και χωρίς μέχρι τώρα να είναι και ξεκάθαροι το πότε θα ανοίξουν, αλλά ταυτόχρονα οι ίδιοι να πηγαίνουν σε δομές μεταναστών χωρίς γάντια και μάσκες και να στέκονται να κάνουν δηλώσεις σε συνωστισμό, να απαγορεύεται η περιφορά επιταφίου και τα μεγάφωνα και η λιτανεία της εικόνας της Παναγίας της Τρυπητής στο Αίγιο (κολάνε άραγε κορονοϊό από αυτά κανείς;) αλλά ταυτόχρονα τα τζαμιά να έχουν ανοιχτά τα μεγάφωνα,

και να γίνεται συναυλία στο δήμο της Αθήνας από γνωστή καλλιτέχνη και ο Πρωθυπουργός της χώρας να την απολαμβάνει για λίγο χωρίς μάσκα, χωρίς αποστάσεις από αυτούς που τον περιτριγύριζαν. Τελικά τι γίνεται; Δύο μέτρα και δύο σταθμά;

Η Εκκλησία βέβαια όπως και ο ίδιος ο Χριστός δεν είναι αυτός που δείχνει και καταγγέλλει, αλλά πάντοτε θα δειχνόμαστε και θα καταγγελλόμαστε, κυρίως θα σταυρωνόμαστε, αλλά έτσι έχουμε και ελπίδα Αναστάσεως. Όμως όπως και ο Κύριος είπε στο συμβούλιο των Ιουδαίων όταν τον κτύπησε ένας επειδή δήθεν αντιμίλησε στον Αρχιερέα: «Αν κακώς μίλησα μαρτύρησε για το κακό, αν όμως μίλησα καλά γιατί με δέρνεις;» Δεν μπορεί σε αυτή τη χώρα ιδιαίτερα από την μεταπολίτευση και μετά, ότι βγαίνει και προέρχεται από την Εκκλησία να είναι το συντηρητικό, το σκοταδιστικό και το παρωχημένο και ότι λέει ο κάθε ένας που επιτίθεται σε αυτήν να είναι το σωστό, το μοντέρνο και πρωτοποριακό που πρέπει να ακολουθήσουμε και μάλιστα αναγκαστικά, ούτε καν να τίθεται εδώ επιλογή, μόνο στη πίστη μας πιάνει «η δημοκρατία» μας!

Όμως κλείνοντας το άρθρο μας, δεν έχουμε απαιτήσεις από τους «εκτός» Εκκλησίας, είτε συνειδητά είτε ασυνείδητα ορίζουν την σχέση τους έτσι κάποιοι με αυτή. Τις απαιτήσεις τις έχουμε στη ποιμένους Εκκλησία, τους Κληρικούς και μάλιστα όσους έχουν στα χέρια την διοίκησή της σε ανώτερο επίπεδο. Αν είχαν πατήσει πόδι και είχαν περιφρουρήσει τα αυτονόητα, που είναι η απρόσκοπτη λατρεία και η Θεία μετάληψη με τις αυστηρές προϋποθέσεις όπως στα σουπερ μάρκετ, δεν θα ήμασταν εμείς οι απλοί ιερείς στη θέση να απογοητεύουμε τους πιστούς μας και ενορίτες μας δείχνοντας το σπίτι τους και όχι την πόρτα του Ναού που έχουμε ευθύνη να τους την έχουμε ανοιχτή και να τους παρέχουμε το Χριστό! Γιατί πολύ απλά όταν με το καλό ανοίξουν οι Εκκλησίες θα μας πουν και αυτοί: Ξέρετε πάτερ όταν είχα ανάγκη να μπω και να γιορτάσω το Πάσχα αλλά και κάθε Κυριακή δεν μπορούσα, τελικά θα μείνω σπίτι και μετά τον Κορονοϊό. ! Θα έχουν άδικο;